

III. leto

V Gorici, gruden 1882.

12. zvezek.

SEDEMSTOLETNICA

rojstva

svetega očeta Franciška.

VI.

Italija, o njiva rodovitna!
Vse vkrog je suša setev popalila,
Le pust plevel, osat in ternje raste,
Kjer žetve gospodar je pričakôval:
Iz tvojih tal pa zlata bilka mnoga
Vzdiguje se krepkó še proti nebu
Ponižno polni klas pripogibaje;
Ni kokalj še, kopriva ni in kopavje
Spodjedlo ti do dobrega pšenice,
Ni suša še ji izserkala življenja,
Ni puh strupen popolno je zamoril.
Iz pustega, neplodnega stoletja
Glej milo, malo družbico svetnikov,

Ki bliža pozdravlja se Francišku.
Čvetero jih je; Italija rodila
Je vseh čvetero, v tožnih, britkih časih,
Ko z upanjem pojemala je vera,
V oterplih sercih vgašala ljubezen.

«Dušice, veste, gdo so le-ti sveti?»
«Ne vemo ne!» — «Pa angelca vprašajte,
Vam rad pové, le pazno poslušajte!»

«Le-ta Sanseverínec je, Pacifik,
Le-oni le je Janez Jožef Kriški,
Veronika Julianij je mej njima,
Za njimi Leonard Portomavriški.

Iz Marke slavne, matere svetnikov,
V nebeško prišel slavo je Pacifik,
Let petdeset in eno preživevši
V vseh čednostih redovnih v samostanu.
Učitelj sperva mladi pridobitvi,
Pobožen potem pridigar je vernim,
Naposled katehet, izpovednik bil,
Učil poterpežljivo nauk božji,
Ko dober oče grešnike sprejemal,
Z ljubeznijo k poboljšanju jih vнемal.
Kako so ga Gospodu prikupile
Te čednosti, vijolicam podobno
V samoti sladki duh razlivajoče,
To čudeži spričujejo premnogi;
Povem pa vam le enega naj tukaj.
Gospod je velik, Izrael zaukaj!
Razdélilo morjé se je erdeče,
Valove vstavil Jordan je kipeče,
In suhih nog šel črez si, rod Gospodov,
Iz sužnosti, iz egiptovske bežaje,
V deželo svojo obljubljeno vhaјaje:
Tako je pred Pacifikom v Forani
Menokija se vstavila šumeča
Nad blaženega čednostjo stermeča,
Ko v cerkvici na drugi je imel strani
Pokoren, ki poslal ga, poglavarju
V Gospoda kruh spreminjati na altarju,
In suhih nog po suhi je šel strugi

Pacifik, drugi Jozua, Mojzes drugi!»»

Nadalje angel plete pripovedko,
Lepó popisováje rožo redko,
Veroniko, slovečo kapucinko,
Urbinske biser bistri biskopije.
Svetnica reda drugega najmlajša,
Je očetu najpodobniša, najslajša.
Zveličarjeve ternove je krone
In križa rane imela na telesu
In britkega terpljenja orodje v sercu:
Kako bi je ne ljubil pač Frančišek,
Kako bi je vsi sveti ne častili! —

In dalje angel: «Janez Jožef Kriški
Je z Iskije, z otoka blizu brega,
Vezuvijeva gora kjer ognjena
Nogé si vmiva v morju valovitem,
Mladika plemenite korenine,
V šestnajstem letu v grédo presajena,
Ki Aljkantarski jo Peter je prekopal
Na prvem vertu svetega Frančiška.
In štiri in šestdeseti let je tamkaj
Krepko drevo vzdigóval se k oblakom;
Zastonj so vvanj se vpirali viharji,
Zastonj so strele bile v kolobarji.
V ponižnost zasajen korén globoko
V svetosti raste hitro je in visoko,
In zraste do rajske visočine,
Kjer sreče dan mu nigdar več ne mine.»»

O Kriškem to lepo dogovorivši
Naposled angel slavi Leonarda,
Rojenega v Mavricijevi loki,
V Ligurije primorju protisončnem,
Kjer ribič hrani in oljika domače,
In zdravja išče ptujec v toplem zraku.
Podoben repatici, grozni zvezdi,
Se Italiji v stoletju osemnajstem
Prikazal Leonard je ter h pokori,
H poboljšanju življenja klical zašle.
In klical ni zastonj; beseda živa
Iz serca znala v serca najti pot je,

In vun pomesti čednosti napotje. —

Ko vklanjajo se sveti tí Frančišku,
Obilniše zveličanih število
Za njimi se pred prêstol je vstopilo
In v vseh imenu pravi Leonard :

«Oj

Frančišek, oj očak preljubeznjivi !
Glej tukaj smo, ki šesto smo v tem kraju
Obhajali stoletje tvoje s tabo ;
Zdaj vdruzič zbrani kličemo ti slavo !»

In «slava !» zazvoni po svetem raju
Iz mnogih ust, iz mnogih serc gorečih ;
Frančišek pa se modro zahvaljuje,
Vso slavo to vesel Bogu daruje.

Svetniki pa in zveličani po prejšnjih
Razstopijo se zgledu, prostor srednji
Pustivši prost ti, mladi vek poslednji !

VII.

„Zdaj, mí, zdaj mí ! vesel gre glas po gori
Kjer duše so najmlajše lépo slavnost
Do slej opaževale iz živih vencev.
In v srednjem, glej ! se vtergate dve roži,
Se vternete dve zlati, svitli zvezdi,
Ki druge vse potegnete za sabo,
Na desno ena, ena na levico.
In venca spod v polkrogih obletevši
Spet združene pred ljubljeneega očeta
Stojé prestolom v mígljaju dušice ;
Ko misli imájo hitre perotnice !

Vprašuješ, gdo ste zvezdi, roži sprednji,
Ki dal Frančišku vek jih je poslednji :

Na desni ta v obleki prebogati,
Gosto posuti z demanti, granati,
Je vbožec Benedikt, berač francoski,
Ki lani so ga v svetih bukve deli,
Pa v raju davno prvi mej sinovi
Frančiškovimi sedmega je véka ;

Polg njega pa, to sveta, glej ! Marija

Franciška od petih Kristusovih ran je.
Častitljivo deklè, rojeno v vboštvu
V bogatem mestu Napolju, je s terdim
Služila delom sebi in svojim kruhek,
Mej svetom tretjerednice svitál zglied.
Živela šest in sedemdeset let je,
In lepše vedno čednosti je cvetje
Se v sercu razvijálo ji deviškem,
Jo z duhom napajálo vso svetniškim ;
Zastonj je mreže hudi stari stavil,
Zastonj bi svet bil k sebi rad jo spravil ;
Edinemu je izvoljenemu zvesta,
Nebeškega le ženina nevesta.
In ta jo ženin ljubi tako silno,
Jo vbogo bogati, častí obilno,
Sam svoje svete rešne ji da rane
Francišku negdaj vperviç darovane !
Lepó se ji žaré na udih srečnih
Še tu v prostorih rajskih, v časih večnih !

Vesel zato Francišek oçe gleda
Prelepo rožo tretijega reda ;
Vesel pa tudi gleda Benedikta,
Ki v vboštvu ga junaško je posnemal
In piškave častí zaničevanju,
In zdaj svetnik v bogastvu sije in slavi
Ter v vseh imenu to Francišku pravi :
»Francišek ljubi, oçe naš češčeni,
Glej, tukaj smo, ki nismo še v tem kraju
Obhajali stoletja tvojga s tabo ;
Zdaj vperviç zbrani kličemo ti slavo !»

In «slava!» zazvoní po svetem rajju
Iz stotin ust, iz stotin serc ljubeçih,
Francišek pa se modro zahvaljuje,
Vso «slavo» to vesel Bogu daruje.

Franciška in Benedikt nato in mnogi
Neznani še zveličani po prejšnjih
Razstópijo se zgledu, veličastni
Na desni mož, na levi ženskih venec
Doplétaje pred ljubim godovnjakom ;
In zbrana vsa Franciškova družina

Častitljivo, lepó zapoje pesem :

«Ki nič premenil v kaj si, čudoviti!
Gdo vmé, o Bog, modrosti tvoje dela? —
Krog sonc si velel zemljam se točiti,
Naj sonca bi svetila jim, jih grela,
Da rude bi, rastline bi in živali
Rodile, večni, h tvoji časti, hvali.

In vstvaril si z ljubeznijo človeka,
Po svoji si naredil ga podobi,
Telo dušici krásna bodí obleka,
In duša naj, ko tí, sè slobodó bi
Nad vsem gospodovala, kar se giblje,
Kar v sapi se ljubezni tvoje ziblje.

Slabó v slobodi človek pač izbral je,
Ali oj, presrečno! Blažen greh Adámov,
Ki takega zveličarja nam dal je!
Ti sam rodil otrok si se Abrahámov,
Nad angele povzdignil si človeka,
Ne mine čast od veka mu do veka!

Zahvaljen Bog, ker vstvaril nas ljudi si,
Nam pamet dal in vero svojo sveto,
S terpljenji izmel iz serca nam smetí si,
V družino zbral nas v ranah tvojih vneto;
Zahvaljen bodi Jezus za Franciška,
Zahvaljena, o mati, za nj, deviška!»

Tako pred svitlim tronom v krasnem vencu
Franciškoví pojó trije redovi,
In glej! mogočen v slavi Kristus Jezus
Z višav se jim prijazno približuje.
Ko žarki sonce angelski ga kori
Obdajajo v neizmernem zlatem krogu,
Na desni mu Marija, mila mati,
Na levi sveti Jožef je reditelj,
Pred njim predhodnik Janez gre kerstitelj
Za njim ženitve rajske drugi svati.
Na tla, na obličje verže se Francišek

In vsa njegov blažena družina,
Pa vzdigne jih prijazni pogled božji
In Jezusova radostna beseda :

«Ta dan, Frančišek, tri prošnje ti vslišim:

Prosi, kar ti pred vsem serce veleva,
Zgodi se ti v najtežjem in najvišjem ;
Veselje naj povsod denes odmeva !»

Ponižno prosi blaženi Frančišek :

«Moj Jezus mili, daj mi iz vic očeta,
Ta dan mu bodi vboga duša oteta !
Moj Jezus mili, daj mi iz vic otroke,
Ta dan jih pusti iz jame pregloboke !
Moj Jezus, blagosloví vse na sveti,
Ki v redu mojem prav hote živeti !»»

Še ni izgovoril blaženi Frančišek

In glej ! že gre ko sneg z nižav v višave,

Nebes so na stežaj odperta vrata,

In čiste vro dušice noter verne.

Svetnik pozdravlja mnogi drage znance

In angel mnogi várovance mile.

Očiščeno, lepó, svetó dušico

Frančišek tudi in Pika objema srečna,

Rosné oči k zveličarju dvigáje,

Dušico mu preljubo predstavlja.

In sveti Jožef Petra Bernardona

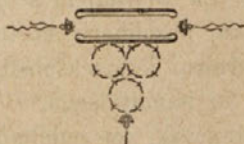
Popelje na stol desni poleg trona,

Marija mater Piko na levico

Nazaj s prijazno spremi govorico,

Frančiška v sredo Jezus posadí spet

In božji mu poljub blagosloví red.

Življenje svetega očeta Franciška

Dvanajsto poglavje.

1224—1226.

Poslednja leta Franciškova na tem svetu.—Njegovo terpljenje.—Njegova smert.—Njegov pogreb.—Kanonizacija svetega očaka.

Frančišek je šel z gore Alvernije, nóseč seboj podobo Jezusa Kristusa križanega, ne z roko pozemeljskega vmétalnika narejen na les ali kamen, temuč v njegovo lastno meso vtisnjeno s perstom živega Boga. Vernil se je počasi, povsod mejpotoma s čudeži povikševan, k sveti Mariji Angeljski. Križan z Jezusom po duhu in telesu ni le gorel v serafinski ljubezni do Boga, temuč je deložil bil tudi tiste žeje po zveličanju duš, ki jo je na križu razodel si božji. Ker zavoljo žrebljev v nogah ni mogel popotovati po navadi, se je dal voditi okrog, truden in na pol mertev, ter je ponavljal velno besede: „Moja ljubezen, Jezus Kristus, je bil križan.“ Tako je prišel dostikrat v enem dnevi v štiri do pet malih mest dežele Umbrije, in sam pogled nanj je bila pretresljiva pridigagorečnosti svoje duše je djal tedaj svojim bratom: „Začnimo služiti Gospodu, svojemu Bogu, zakaj, v résnici, do zdaj smo malo predovali“. Z neizrečenim hrepenenjem se je želel povrniti prvotnemu poniževanju, služiti gobavim in v sužnosti imeti svoje telo, kaker je delal v začetku svojega spreobrnjenja. Dasiravno mu bili udje po trudu in terpljenju oslabei in poterti, vendar je upal, da bo z vedno živahnim, krepkim duhom v pogumnem boju premagal sovražnika. Za voditeljem svojim Jezusom Kristusom gredé je bil namenjen kaj posebnega storiti, zakaj ljubezen, kejspodbada, ne terpi nemarnosti in počasnosti, temuč vedno rine, bi se storilo kaj večega in imenitnišega.

Pomudimo se za trenotek, ter oglejmo ta sad, zrel za nebe dokler je še na drevesu tega življenja. Sveti Frančišek je bil breznojivega obnašanja, krotkega duha, prijazen v govorjenju, zmeren pri svarjenju, zvest v vsem, kar se mu je zaupalo, previden v svetovanju, v opraviilih delaven, v vsem poln prijetnosti, vesel

serca in mile duše, v duhu trezev, v premišljevanju povzdignjen, priden v molitvi in goreč pri vsem svojem djanju, trdnega sklepa, nepremekljive čednosti, stanoviten v milosti, k prizanašanju hiter, k jezi počasen, spreten v rabi vseh dušnih moči, dobrega spomina, bistroumen v razlaganju, previden pri volitvi in v vsem priprost; oster sam proti sebi, ljubezni poln proti drugim, v vseh rečeh premišljen; silno zgovoren mož. veselega obraza, dobrotljivega pogleda, ne len, ne prederzen. Telesno je bil srednje postave, vender bliže tisti, ki se imenuje majhina, glavo je imel bolj drobno in okroglo, obraz nekoliko podolgovat in potegnjen, čelo majhino in ravno, oči srednje velikosti, černe in priproste, lase erjave, obervi naravnostne, nos tenak in naravnosten, ušesa privzdignjena pa majhina, sence ravne. Govor njegov je bil tolaživen, vender ognjen in oster, glas močan, vender prijeten, jasen in lepo zveneč, zobje gosti, enaki in beli, ustnice majhine in tenke, brada črna pa ne gosta, vrat droban, rame ravne, roke kratke, dlani tenke, persti dolgi, nohtje potegnjeni, goleni drobné, majhine noge, koža tenka, mesa po celem telesu prav malo. Tako je bilo meso njegovo popolnoma v soglasju z dušo, duši tako podložno, tako popolnoma pokorno, da se ji ne le ni vstavljalo, temuč tako rekoč samo se ponujalo in kaker samo od sebe se spenjalo po tisti visoki svetosti, ki se je duša do nje vzdignila. O, kako lep, kako svetel, kako veličasten je bil videti v nedolžnosti življenja, v priproščini govorenja, v angelom enaki čistosti serca svojega, v žareči svoji ljubezni do Boga in do bratov. Pričujočnost njegova je vsem prinašala veselje in mir. Ker je bila pa volja božja, da naj bi si pridobil tisto najvišje zasluženje, ki ga le poterpežljivost rodi, so ga obiskale razne tako hude bolezni, da niso nobenemu delu telesa njegovega prizanesle najsilniše bolečine. Tako se je izgubilo ž njega meso do dobrega in ni ga ostalo kaker le koža in kosti. Ali nepopisljive martre, ki jih je terpel, je imenoval le svoje sestre, da bi s tem na znanje dal, kako so mu ljube in drage.

Naposled se je vdal silnim prošnjam kardinala Hugolina in bratu Elija, kateri ga je ljubil kaker skerbna mati svoje dete, ter si je dovolil nekoliko počitka. Spravili so ga v neko majhino celico blizu svetega Damijana, da bi mu lažje pripravljale zdravila sveta Klara in njene sestre. Tam je z brati Masejem, Rufinom in Angelom ostal štirideset dni. Očesna bolezen mu je zrastle do tolikanj žgoče bolečine, da ni imel počitka ni po dnevi ni po noči. Vender je bila duša njegova neprenehoma pri Bogu in v serce je

dobival velika tolažila. Ko je nekoliko prenehalo terpljenje, so ga peljali zopet nazaj k sv. Mariji Angeljski, kjer je truden in bolan hiral celo leto 1225. Proti jeseni so ga nesli k svetemu Fabijanu, ker se je mislilo, da ga bo pokrepčala tergatev; potem v Monte Kolombo, kjer so ga zdravniki z razbeljenim železom žgali okoli oči, da bi ga ozdravili. Ko mu je bilo za nekaj časa bolje, se danesti na razne kraje v Umbriji, in celo v napolitansko kraljestvo in sosedne dežele, da bi tam kako dušo pridobil za Boga. Ob tej priložnosti je bilo, ko je ozdravil neko detetce v Banjoreji; to detetce je bil sveti Bonaventura.

Nato je dal škof asiški pripeljati moža božjega v svojo palačo, kjer ga je imel do spomladi leta 1226, ter mu je stregel otročjo ljubeznijo. Ali ko se je bilo če dalje bolj bati zanj, ga je dal brat Elija prenesti v Sjeno, prve dni meseca malega travnja. Tam je bil zrak bolj voljan kakor v Asizu, tudi zdravniki so se lažje dobili. Bolečine so prihajale zmirom hujše, in ko je neko noč mnogo kervi vergel iz sebe, je oslabil tolikanj, da so mislili, vsak čas mora izdihniti dušo. Kleče okoli postelje so otroci njegovi žalostno jokali. On pokliče k sebi brata Benedikta iz Piratra, ki mu je stregel in tudi mašo bral v celici, kar je ležal. „Mašnik Gospodov“, mu pravi, „piši blagoslov, ki ga dajem vsem svojim bratom tako tem, ki so zdaj v redu, kakor drugim, ki bodo stopili vvanoter do konca sveta. Vsi naj se neprenehoma ljubijo eden drugega, kakor sem jih jaz ljubil ter jih še ljubim. Ljubijo naj in varujejo vedno mojo gospo in gospodovavko vboštvo. Nigdar naj ne nehajo podložni biti škofom in zvesto jim vdani. Bog Oče in Sv. in sveti Duh naj jih blagoslovijo in varujejo. Amen“. Ko mu je nekoliko odleglo, da pisati ponižno in ginljivo pismo vsem nepričujočim bratom *). Brat Elija, keterega družina je živela v Kortoni, ga povabi nato, da bi se dal prenesti v samostan v Celle, da bi mu tam ničesar ne manjkalo; ali že čez malo dni je želel Frančišek sam v Asiz se verniti, kjer ga je hotel škof sprejeti v svoji palači. Ko so se mu pomnožile bolečine, je djal bratom: „Ljubite otroci, ne bodi vam žal za trud, ki ga imate z menoj, zakaj Gospod spod vam bo obilno poplačal v tem in v onem življenju vse, kar ste storili za vbogega služabnika njegovega.“

Ko se je zvedelo v Asizu, da se sveti mož smerti bliža, dala mestna gosposka straže postaviti in skerbno prežati noč

*) Glej „Cvetje“, I. letnik, str. 292.

dan, ker so se bali, da ne bi po smerti odnesli telesa ter bi mesto oropano bilo tako dragega zaklada. Janez Del Buono, zdravnik aréski, ki se ni genil od njega, mu je napovedal naposled, da ni več daleč zadnja ura. Frančišku se je zasvetilo obličje, zapel je hvalo svoje sestre smerti in kaker očak Jakob je dal k sebi poklicati otroke svoje ter jih je blagoslovil s križem položenimi rokami. Ker je bil popolnoma oslepel, vpraša nad kom derži desno roko, in ko mu odgovore, da nad bratom Elijem, pravi: „Tako hočem. Tebe, sin, v vsem in po vsem blagoslavljam in kaker je v tvojih rokah brate moje in sinove pomnožil Najvikši, tako tebe in v tebi vse blagoslavljam. V nebesih in na zemlji naj te blagoslovi kralj vsega, Bog. Blagoslavljam te koliker morem in bolj ko morem, in kar ne morem jaz, naj more nad tebo tisti, ki more vse. Spominja naj se Bog tvojega dela in truda in v povračilu pravičnih naj se hrani tvoj delež. Vsaki blagoslov, ki ga želiš, najdi, in kar po pravici terjaš, naj se izpolni!“

Ker je čutil, da se bliža trenotek, ko se ima podreti koča telesa njegovega, želi, da bi ga nesli k sveti Mariji Angeljski, da bi izdihnil dušo na tistem kraju, kjer je vpervo pot resnice popolnoma spoznal. In ko so prišli z višave, kjer stoji Asiz, na ravno, pravi: „Obernite me na stran proti mestu!“ in vzdignivši se na ležišču izgovori slovesno te besede: „Blagoslovljeno bodi od Gospoda, Bogu zvesto mesto, zakaj mnogo duš bo rešenih v tebi in po tebi. Veliko število služabnikov Najvikšega bo stanovalo v krogu tvojega obzidja in mnogo tvojih meščanov bo izvoljenih k večnemu življenju.“ In pri teh besedah se je bitko razjokal.

Ko je bil pri sveti Mariji Angeljski, je narekoval do plemenite svoje prijateljice. rimske gospe Jakobe de' Settesoli, pismo, kjer jo vabi, da bi hitro prišla tja, ako ga hoče še živega najti. Tudi naj bi prinesla sukna ali raševine, v kar bi se zavilo njegovo truplo, in voska za pogreb. Z ginljivo, otročjo priproščino prosi naposled, da bi mu prinesla nekih jedi, kaker mu jih je dajala, ko je bil bolan v Rimu. Pri teh besedah se vstavi, kaker bi mu nekaj drugega prišlo na misel; nato pravi: „Ni sila odpošiljati pisma; gospa je že na potu“. In res, kmalu nato pride sè sinovi svojimi in mnogim spremljevatvom ter prinese seboj vse, česer je Frančišek želel.

V petek, tretji dan meseca vinotoka, je zbral brate okoli sebe, blagoslovil jih v drugič ter naredil križ čez neki kruh, ki ga je razdelil mej vse kaker znamenje zveze in bratovske edinosti;

potem je poklical Bernarda Kvintavalskega, najprvega svojega sinu, in brata Egidija: „Pojdite sem, otroci moji, da vas blagoslovim, preden vmerjem“. Jokaje so stali okrog vsi bratje. Nato jim je izročil svojo oporoko, poslednje svoje opominjevanje k pokori in miru.

Na vprašanje, kje hoče pokopan biti, odgovori Frančišek: „Tam na peklenškem bregu, kjer se zločinci ob življenje devljejo“. In ta želja je bila, kaker bomo videli, prerokovanje. Smert se je bližala s hitrimi koraki in on, ki se je ni bal, jo je pozdravljaval veselega obraza: „Dobro došla, moja sestra smert!“ In ker je hotel vmreti kaker Kristus na križu, je rekel bratom okoli stoječim, da, keder ga bodo videli vmirati, naj ga denejo na tla, nagegater ga puste tako, potem ko bo izdihnil dušo, toliko časa, kar ga je treba, da se pride eno (laško) miljo daleč. Eden od ljubljenih sinov ga prosi nato išteč, naj odpusti pregreške vsem ter jih blagoslovi še enkrat, preden jih zapusti sirote. „Rad, ljubi sin!“ odgovori sveti očak, „ta trenotek, ko imam odriniti k Bogu, ki me kliče, rad odpuščam pregreške vsem bratom in, koliker morem, jih odvezujem in blagoslavljam“. Nato je hotel, da naj se prineso evangelijske bukve ter se mu bere terpljenje Kristusovo po evangeliju svetega Janeza, začeniši z besedami: „Pred velikonočnim praznikom“. Mej tem so ga slekli ter vznak položili na tla in potresli okrog s pepelom. In ko so bile izpolnjene vse skrivnosti, je začel moliti sveti Frančišek psalem 141: „Z glasom svojim sem h Gospodu klical, z glasom svojim sem Gospoda prosil“ in izmolivši ga do poslednje verstice, je zaspal v Gospodu. To se je zgodilo v soboto, četerti dan meseca vinotoka proti večeru. Neki brat je videl njegovo dušo v podobi jasno bliščeče zvezde se vzdigovaje proti nebu na belem, svitlem oblaku; škerjančki pa, njegovi prijatelji, so se zbrali ob somraku v veliki množici nad hišo, kjer je bil svetnik vmerl, ter so z veselim žvergolenjem kazali svojo ljubezen do njega.

Jakoba de' Settesoli je s pomočje bratov vmila sveto truplo oblekla ga v novo, nad persno rano odperto obleko ter ga položila na dragocena pregrinjala. Vsaki ga je mogel zdaj pazno in pobožno ogledati. Na rokah in nogah so se pokazali črni žreblji na videz kaker železni, ali po božji moči iz mesa njegovega narajeni; videti so bili kaker priraščeni, in če so se noter potisnili na ene strani, so na drugi za toliko vun stopili. Tudi ni zdaj nič bratnilo videti stransko rano, ki jo je v življenju tako skerbno skrival

erdeča barva in zleknjeni kraji so ji dajali podobo lepo se razvijajoče rože. Koža njegova je bila po natori erjavkasta ter po tolikih težavah in boleznih še bolj zatemnela; zdaj pa je bila videti svitlo bela kaker obleka, oprana v kervi jagnjeta, ki so oblečeni vvanjo svetniki v nebesih; udje njegovi so bili voljni in gibčni kaker otročji. Mej vsemi vernimi, ki so se rinili blizu, da bi mu poljubili roke in noge, je oči nase obračal posebno neki vitez velike imenitnosti, Jeronim po imenu, ki je neveren, kaker Tomaž v evangeliju, vse rane svetega trupla radovedniše in prederzniše ko drugi na tanko pretipal in preiskal; pa je od te ure nadalje tudi ko goreča priča pričal resničnost teh častitljivih ran.

Celo noč so peli bratje pri merliču psalme in druge pesmi s tolikim veseljem svete ljubezni, da bi bil človek berž mislil, da je pri angeljskem godovanju v nebesih, kaker pa pri pogrebni slovesnosti človeški.

Drugo jutro, ki je bila nedelja, je prišla duhovščina in gosposka asiška k sveti Mariji Angeljski, kjer se je bila zbrala nepreštetna množica ljudi iz vseh krajev dežele Umbrije. Manjši bratje iz sosednih samostanov so bili prišli že po noči. Sprevod se začne pomikati; ljudstvo je deržalo vejice oljčkove; bratje v dveh dolgih verstah so imeli goreče sveče v rokah. Sveto truplo, na dragih pregrinjalih ležeče, so nosili štirje možje, dva od mestne gosposke pa dva manjša brata; od zad je šla duhovščina. Bratje in vse ljudstvo je pelo psalme in druge pesmi v laškem jeziku, in ko je prenehavalo petje, so se oglasile vojaške trobente, ki so bile v presledkih razpostavljene. V cerkvi svetega Damijana so se vstavili z merličem, da bi mogle vboge gospe drugega reda še poslednjikrat se nagledati častitega obličja svojega očeta. Tu so v potokih tekle solze sirotam in milo so tožile: „Ah, kaj hočemo začeti zdaj? Oče, koga si nam zapustil za variha in branivca? Kedo nam bo svetoval v britkosti, v skušnjavi, kedo nas bo po koncu deržal? O gorje dnevi, polnemu žalosti in temé, ki je vzel svetu to svitlo luč! Nigdar ne bo nesrečniši dan svetu napočil! — O Frančišek, prečastiljivi oče, zakaj puščaš nas kerhke in slabotne same pokopane pod tem zidovjem? — Ah, tako srečne smo bile, ko si ti k nam prišel! tvoje vboštvo smo imele rajši ko vse bogastvo celega sveta. O ljubeznjivi oče, tvoja sladka milost nam je dajala moč. Zdaj smo pa izgubile vse, in boljša bi bila smert ko življenje, ker nam je odzeta vsa naša sreča. Sladki Jezus, Marijin sin, zakaj si nas pozabil? O moj Bog, zakaj si nam vzel našo moč, našo tolažbo?

Dobrotljivi Jezus, ta bolečina je hujša od smerti. O Frančišek, ti naš oče, ti naš učenik, ti bi nas bil imel naprej poslati, pa bi bile silno vesele; zakaj, o dobri oče, mnogo rajši bi bile mé vmerle, kaker da te tukaj vidimo stegnjenega pred seboj, ko nam ne moreš govoriti besed tolažbe, kaker je bila vedno tvoja navada. O pohlevni, pobožni oče! bolečina nas potiska na tla. Ta vrata se imajo zapreti za vselej! Ali grehi naši so nam zaslužili to nesrečo. Ti nas zapuščaš, oče, in ne boš več prišel k nam, kaker druge krat. O, kako žalostno, kako britko je to slovo! Dobrotljiva devica Marija, ali si torej pozabila na svoje ponižne služabnice? O Frančišek! preveliko krivico nam je storila smert, ker je tebe pervega vzela, o presladki oče in tolažnik!“

Tako ali podobno so žalovale vboge gospe ter poljubljale noge in roke in oblačilo svetega očaka. Klara pa je izkušala celo žrebelj mu izdreti iz ene roke. Ljudstvo je bilo pri tem britkem pogledu do živega presunjeno in še zdaj po toliko sto letih stopi solza v oko pobožnemu romarju, ko gleda posamezne prizore tega trenutka v podobah starega slikarja v goranji cerkvi asiški.

Počasi se je pomikal pogrebni sprevod po mestnih ulicah, ki so bile okrašene s pregrinjali in zelenimi vejami, do cerkve svetega Jurija, kjer se je truplo po slovesni črni maši pokopalo. Tu, kjer je ko hlapčič prvi nauk prejemal, kjer je sam prvi krat pridigal, tu je imel biti tudi po smerti njegov prvi počitek.—

Kmalu za svetim Frančiškom je šel tudi papež Honorij III. v grob; vmerl je 18. dan sušca meseca leta 1227. Že drugi dan so se zbrali kardinali ter izvolili enoglasno kardinala Hugolina, starega prijatelja Frančiškovega, ki je pod imenom Gregor IX. zasedel svetega Petra stol. Njemu je bilo odločeno svetost in slavo Frančiškovo oznaniti svetu.

Papež Gregor IX. je sam prišel v Asiz ter vzkazal vsem škofom v Umbriji, naj začno po svojih škofijah ostre in natančne preiskave o čudežnem življenju svetega Frančiška; tudi je imenoval poseben odbor kardinalov, kateri naj bi vsa dotična sporočila vestno presodili. Za slovesnost razglašenja je odločil nedeljo, 16. malega serpana 1229. Prej ta večer se je sam sè vsem svojim dvorom pripeljal iz Perudže v Asiz, kjer se je bilo že sešlo veliko število cerkvenih poglavarjev in plemenitih gospodov z neprešteto množico ljudstva; še nigdar ni odperlo staro asiško mesto svojih vrat toliki tmi sveta, zbranega v gorečnosti in ljubezni.

Lepo je pač vshajalo sonce v nedeljo zjutraj, ko je imelo si-

jati slavi svojega brata Frančiška. Mala cerkva svetega Jurija, kjer se je ko otrok učil izgovarjati ime božje, je imela čast tako redke slovesnosti. Grob je bil odpert; papež je po goreči molitvi stopil na tron, ki mu je bil pripravljen. On sam je prvi nagovoril zbrano ljudstvo, sè zvenečim, ljubeznjivim glasom oznanjeva je čast in slavo božjo in hvaleč svetega očeta Frančiška ginjenega serca in solznih oči: „On je bil kaker danica v sredi megle in kaker polna luna svoje dni; in kaker sonce v svoji svitlobi, tako se je svetil v svetišču božjem.“ (Ecl. 50, 6.)

Nato je bral kardinal Oktavijan poročilo o čudežih, ki so se v ta namen preiskali in poterdili; in ker je bila večina tistih, ki so se nad njimi ti čudeži zgodili, pričujočih, se je slišalo od vseh strani veselo klicanje: „Meni se je to zgodilo! To sem jaz nad sabo izkusil!“—Potem je pridigal kardinal Rajnerij Kappotčo, ki je živel v tesni dotiki sè svetim Dominikom in svetim Frančiškom, ter pripovedoval vse, kar je vedel o čudovitem možu. Mej govorjenjem so mu tožno-veseli občutki večkrat zaperli glas in množica je bila do solz ginjena. Naposled se vzdigne papež, veličastna tihota nastane, in razpenši roke izgovori slovesne besede:

„K časti vsegamogočnega Boga, Očeta, Sinu in svetega Duha, preblazene Device Marije, svetih apostelnov Petra in Pavla, in k časti rimske cerkve smo po svetu naših bratov kardinalov in drugih vikših duhovnikov sklenili, blaženega očeta Frančiška, keterega Bog v nebesih povikšuje in mi na zemlji častimo, v zapisnik svetnikov postaviti. Njegov god se bo obhajal na dan njegove smerti.“

Kardinali in manjši bratje so zapeli Te Deum; ljudstvo je odgovorilo z veselim vpitjem, in vojaške trobente, ki so bile postavljene zunaj okoli cerkve, so oznanjale z vreščéčimi glasovi slavo Frančiškovo. S prestola stopivši je pokleknil Gregor IX. pred grobom svetnikovim na tla ter daroval svoj dar; za njim so prišli vsi kardinali in vitezi in odperta truga se je z bogatim lepotičjem okrašena postavila v sredo cerkve. Zdaj je pel papež slovesno veliko mašo mej tem ko so vsi manjši bratje sè svečami in oljikovimi vejicami v velikem vencu stali okrog altarja.

19. malega serpana se je v Perudži izdala bula ali slovesno papeževo pismo, s katerim se je oznanilo poveličanje sv. Frančiška vesoljnemu kerščanskemu svetu.

Brat Elija je bil mejtem, da izpolni preroško željo svetnikovo, pridobil na vshodni strani mesta ležečo višino, ki se je imenovala „peklenski breg“. To je bil kraj, kjer se je zverševala smertna sod-

ba človeške pravice; zato se je vzdignila splošna nevolja, ko je Elija v zboru meščanov razodel svoj namen, ker se je zdel vsem to prezaničljiv kraj, da bi se nanjem hranil tolik zaklad. „Izvolite“, tako so mu klicali, „spodoben prostor v mestu! saj smo pripravljene tudi svoje hiše vam odstopiti za to“. Na pojasnilo Elijevo so vendar radovoljno podarili peklenski breg svetemu rimskemu stolu in berž je povabil imenovani brat vmetalnike laške in druge k vdeležbi in tekmovanju, in ko je presodil vse načerte, je izvolil Jakoba Lombarda, ki je bil sloveč mej vsemi stavbniki svoje domovine. 15. velikega travna 1228 se je delo začelo; skoraj vsa mesta umbrijska so poslala pomočnike in manjši bratje sami so spodbujani od brata Elija z neverjetno gorečnostjo se lotili dela. Poravnala se je najprej pečina ter naredila velika ravan, pripravna da se nanjo postavijo poslopja. Pripravljalna dela so bila ravno gotova ob času prej popisane slovesnosti in tako je šel Gregor IX. drugo jutro potem, ko je bil svetega očeta svetnikom prišel, v papeški cerkveni obleki obdan od svojega dvorjanstva in neizmerne množice ljudstva na odločen prostor ter je blagoslovil podlažni kamen poslopja, kaker tudi ves tisti kraj, ki mu je dal ime „rajski breg“.

Drugo leto, 1230, v začetku meseca velikega travna je bil doveršen velik del samostana in spodnja cerkev. Generalni minister brat Janez Parenti je razpisal vesoljni kapitelj za binkoštni praznik ter dal po povelju Gregorja IX. po vseh krajih oklicati, da se bo tisti dan truplo svetega Frančiška preneslo v novo cerkev. Zdaj je derla od vseh strani v Asiz tolika povodenj romarjev, da so na prostem leže napolnili celo široko ravnino in breg od mesta dōlu. Papež sam je bil zadržan od resnih državnih dogodkov; poslal je zato tri poslance, da so ga nameščali pri slovesnosti ter h častitljivemu grobu prinesli bogate darove njegov. Ta večer pred binkoštni se je slovesnost začela; brat Elija je bral zbranemu ljudstvu apostoljsko pismo papeža Gregorja IX. Nato se je vzdignilo sveto truplo in leviti so ga nesli na ramah v častitljivi procesiji mej godbo in petjem proti novi cerkvi. Ali na enkrat se spremeni slovesni sprevod v zmešnjavo in direndaj. Oborožene straže, ki so zastran časti in reda spremljale procesijo, branijo naprej ne le ljudstvu, temuč tudi duhovščini, in mestna gosposka se silo vgrabi duhovnikom trugo se svetim truplom ter jo odnese na svojih posvetnih ramah v cerkev ne pustivši niti bratom za sabo noter.

Ta nered pri tako častitljivi slovesnosti je papeža silno razžalil; britko se je pritožil nad meščanstvom asiškim, kateremu je

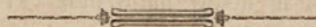
toliko dobrot izkazal, ter pretil s težkimi cerkvenimi kazenmi, ako se ne opravičijo. Pojasnila, ki mu jih je dalo poslanstvo v ta namen k njemu poslano, pa so ga, kaker je videti, potolažila, ker v resnici ni bil potem nihče kažnjen.

Ves ta nered je bil nasnoval namreč zviti brat Elija, da mu je bilo mej tem mogoče Frančiškovo truplo v novi cerkvi tako skriti, da razen njega in nekaj malo mož. ki jim je zaupal, nihče ni vedel, kam so ga položili. S tem je hotel sveto truplo rešiti mestu asiškemu; bal se je namreč, da ga ne bi vgrabili drugi iz okoličnih mest, kaker so Perudžani v resnici večkrat ga skušali v roke dobiti, in bi ga bili odnesli prej ali potlej, ako bi ga bili za gotovo znali najti. Ko je peljal Frančiška iz Sjene v Asiz, se je prekanjeni brat Elija daleč ognil Perudže v strahu, da bi mu ga ne vgrabili živega; kaj čuda, ako ga je skušal tudi mertvega na ta način rešiti domačemu mestu!

Grob svetega Frančiška je bil potemtakem, dasiravno so v prvih časih neketeri izvoljeni možje vedeli zanj ter hodili tudi molit k njemu, večini ljudstva in v poznejših časih sploh neznan; le to se je vedelo, da mora v tej cerkvi biti. Tako je bilo mogoče, da se je še le v našem stoletju za gotovo zvedelo, kje je prav za prav ta častitljivi grob, ter so se zopet našli sveti ostanki Frančiškovi. Papež Pij VII. je dovolil bratu De Bonis, generalnemu ministru manjših bratov konventualov, pod velikim altarjem začeti preiskave, kar je bil prej papež Pavel V. naravnost prepovedal. Delo se je veršilo skrivaj ter se je skozi dva in petdeset noči z veliko gorečnostjo nadaljevalo. Skale so se razstrelile, podlažni zidovi in vmesne stene prederle in naposled se je dobila pod velikim kamenom sè železnimi gartri preprežena marmornata truga in noter človeške kosti. To se je zgodilo 12. grudna 1818. Kaker jo neki zdravnik morda po pravici terdil, se je sveto truplo najberžvsled silovitega razbijanja, ki je bilo potrebno, da so do njega prišli, v prah razsulo. Sporočeno je namreč za gotovo, da ga je videl še papež Nikolaj V. leta 1442 celo in nepoškodovano, s kervavečimi ranami. Zato tudi očetje observanti in reformati dolgo niso mogli verjeti, da je v resnici truplo svetega Frančiška, kar so našli konventuali. Vender je dal papež Pij VII. to reč vestno preiskati, tako da je mogel 1. velikega serpana 1820 sè vso gotovostjo izreči, da je izpričano in dokazano, da je tisto v resnici truplo svetega Frančiška. To izreko je tudi Bog poterdil s tremi oči-

tnimi čudeži, namreč naglim in stanovitnim ozdravljenjem treh oseb, ki so terpele na raznih zastarelih boleznih.

S tem bodi sklenjen le-ta kratki pregled življenja svetega Franciška. Hvaljen bodi Bog vsegamogočni, ki nam je dal tako ljubega, tako svetega in častitljivega očeta. Naj prosi za nas, da bodemo vredni objub našega Gospoda Jezusa Kristusa! Amen.

Neizmerna lepota presvetega Serca Jezusovega.

10. Najpopolniše Serce.

Pri božjih lastnostih ni tako, kakor pri človeških. Pri Bogu je prav za prav le ena sama lastnost: neskončna popolnost. Mi vbogi ljudje pa te neskončne popolnosti ne moremo spregledati in razumeti; razumeli jo bomo prav še le v večnosti. Zdaj si po nekoliko pomagamo s tem, da si razdelimo in si božjo neskončno popolnost takorekoč od več različnih strani ogledamo ter jih posamezno imenujemo lastnosti božje.

Enako je tudi pri božjem Sercu Jezusa Kristusa. To presveto Serce je naj popolniše; nima naj manjše pomanjkljivosti ali napake ali slabosti, naj manjšega madeža ne; pač pa je olepšano sè vsemi mogočimi čednostmi v naj vikši meri. In od tod pride, da nismo v stanu tu na zemlji lepote Jezusovega Serca popolnoma spoznati; popolno spoznanje tega prečudežnega Serca nam je tudi za večnost prihranjeno. Ni ga pridigarja na zemlji in ga ne bo, da bi mogel božje Serce tako pohvaliti, kakor zasluži hvaljeno biti; tudi ga ni pisatelja in ga ne bo, da bi mogel njegovo lepoto tako opisati, kakor je v resnici. Lepota Jezusovega premilega Serca, to nam naslov tega spisa že v desetič pripoveduje, je neizmerna, je neizrek-ljiva, nepopisljiva in nedopovedljiva.

In vendar nam je tako zelo potrebno, da vsaj po nekoliko spoznamo to skrivnostno svetišče ljubezni božje. Zato smo si prizadevali od raznih strani gledati in čedalje bolj razumeti njegovo vzvišeno lepoto. Premišljevali smo že njegovo neskončno svetost božjo; njegovo vernost, zaupnost in ljubezen do Boga in do bližnjega; njegovo neskončno dobrotljivost in vsmiljenost; njegovo

premilo prizanašljivost, rahločutnost in priprostost; njegovo detinsko nežnost in prijateljsko sočutnost; njegovo prečudno ponižnost, junaško krotkost in poterpežljivost.

Pa vse to, kar smo zapisali, so le redki in tenki žarki ter drobne iskrice tistega nevgasljivo žarečega in razgrevajočega ognja, ki plamti v Jezusovem neskončno ljubečem Sercu.

Vender imamo upanje, da to razlaganje ni bilo popolnoma zastoj, ampak da se ti zdaj, blagovoljni bravec, presveto Serce Jezusovo nekoliko lepše zdi, kaker popred; ali vsaj toliko se nadjamo, da boš zdaj sam rajše opaževal in premišljal njegovo lepoto ter na Serce Jezusovo mislil in obračal, ko boš bral ali poslušal veličastne dogodbe sv. evangelija.

In v tem zaupanju hočem danes še enkrat poskusiti in še od nekaj drugih strani pokazati neskončno popolnost Jezusovega božjega Serca. —

Jezusovo Serce je tudi najpobožniše. O tem sem sicer že nekoliko minogredé omenil takrat, ko je bilo govorjenje o zaupljivosti božjega Serca. Ali ravno v pobožnosti nam je dajal Jezus ves čas tako veličasten izgled, da se mi potrebno zdi še enkrat na to obrniti misli.

Jezus Kristus namreč ni le opominjal z besedami in v prilikah, da „treba vselej moliti in ne jenjati“ (Luk 18, 1.), ampak pokazal nam je tudi sè svojim izgledom. Delal je — rekel bi — kaker pobožna mati, ki takrat, kadar hoče sama moliti, postavi svoje dete pred se, da tudi ono klečé svoje male ročice sklepa z njenimi materinimi rokami in se od nje uči, kako mora moliti.

Ko je bil Jezus 12 let star, bilo je tako pobožno njegovo mlado Serce, da je v tempelju, v hiši svojega Očeta, še ostal, ko so se ljudje že sploh razšli, in se ni naveličal še tri dni poverh navadnega praznovanja na tem svetem kraju ostati. Štirideset dni je molil, preden je začel kraljestvo božje očitno oznanjevati. (Mat. 4.) Celo noč je molil, ko si je aposteljne volil in jih pervikrat razposlal (Luk. 6.). Molil je v veselju (Luk. 10.), molil v žalosti (Jan. 12.); molil je za prijatelje (Jan. 17.) in molil za sovražnike (Luk. 23.); molil je tudi za tiste, kateri bodo v vsih prihodnjih časih verovali vanj (Jan. 17.). Molil je na Taboru (Luk. 9.) in na Golgati, molil v družbi pri mizi (Mat. 26.) in sam v puščavi. (Mark. 1.) Molil je zjutraj, preden je začel svoje težavno delo (Mark. 1.) in spet zvečer je ves vtrujen v molitvi počitka iskal (Mat. 14.); in če ni vtegnil po dnevi, molil je po noči. Molil je, ko je hotel čudež

storiti (Mark. 8.), da bi podučil, kako naj bi tudi učenci čudeže delali (s postom in molitvijo. Mark. 9.); in kedar je bil vslišan, se je zopet v molitvi zahvalil, da bi se tudi mi od njega hvaležnosti učili. (Jan. 11.) Molil je v smertnih težavah na Oljiski gori, in ko so ga na križ pribili, je molil (Luk. 23.) in molil je, dokler je polagoma kapala njegova božja kri ob križu na tla, in tudi njegov zadnji izdihljej je bil molitev. (Luk. 23.)

Še zdaj, ko kraljuje na desnici svojega nebeškega Očeta in ga nebeške moči trepetaje častijo, tudi zdaj še moli Jezus in prosi za nas: po sv. Pavlu in Janezu nam je to razodel. (Hebr. 7; I. Jan. 2.) Vsak dan še pride na naše oltarje pri sv. maši in opravlja za nas čast in zahvalo, prošnje in zadoščevanje. In kaj dela slednjič v naših tabernakeljnih? Noč in dan tam ponavlja tiho pa neprenehljivo molitev za tiste, ki ga ljubijo pa tudi za one, ki ga pozablajo, ki krohotaje se v pogubo hité in sami molitev opuščajo.

O gotovo, Jezus je zelo ljubil molitev, in je ne neha ljubiti. In da je ravno s tem izrečena prav posebna lepota njegovega Serca, nam ni težko razumeti. Prevdarimo le to-le.

Da je molitev dobra, mora priti iz serca, mora biti serčna. In čem bolj se pri molitvi serce vdeležuje, tem bolj je vzvišena. Seveda, ker čutil sploh ni mogoče popisati, ti tudi tega ne morem dopovedati, kako in kaj takrat človeško serce čuti, kadar prav pobožno moli. Pa to vé vsak, kateri je že kedaj prav lepo molil, iz lastne skušnje. To posebno dobro vedo tisti svetniki, ki so bili mojstri v molitvi. Visoko nad zvezde so se povzdigovale njihove misli in se stalno mudile pri tronu trojedinega Boga; pa kako praznotna bi bila njihova molitev, ako bi bilo serce merzlo ostalo! O ne! serčna čutila jim niso zaostajala za miselmi, temveč vskipela so jim v nedopovedljivi sreči visoko nad oblake, večkrat s toliko silo in vnemo, da so jim vroče solze rajske pobožnosti začele kapati po licih; persi jim je hotela vročina razgnati, da so morali prenehati in hladiti se z merzlo vodo ali v hladnem zraku. Pri taki molitvi so se še le prav vresničile besede Jezusove: „Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje serce.“ Ure so jim potekle, kaker trenutki in kar ločiti se niso mogli od molitve.

To je res, da taka molitev je poseben dar božji, ki ni vsakemu podeljen, ampak le posebej izvoljenim otrokom božjim. Ali jaz sem hotel s tem le povdariti, da poglavitni delež pri dobri molitvi ima ravno serce, in lahko se zgodi, da priprosti planinski pastir, ki ne zna ne brati ne pisati, pa ima dar pobožnosti, vtegne

lepše moliti, kakor najučenejši gospod. Molitev je tedaj v prvi versti serčna reč, je naj bolj vzvišeno serčno življenje. In v resnici molitveno serce ne more biti drugačno, kakor blago serce.

Obernimo ta premislek na Jezusovo najsvetejše Serce. O kako veličastna je morala biti molitev, ki je prihajala iz tega Serca! Kako veličastno je bilo pa tudi božje Serce ravno vsled tolike nebeške pobožnosti! Koliko se je serčna pobožnost Jezusova tudi na zunanjem kazala, tega nam aposteljni niso sporočili. Vender jako znamenito je v tem oziru, da nebeško veličanstvo Jezusovo, ki se je pokazalo pri spremenjenju na gori, pričjenja evangelij tako le pripovedovati: „In je seboj vzel Petra, in Jakopa in Janeza in je šel na goro molit. In ko je molil, je bila podoba njegovega obraza drugačna in njegovo oblačilo belo in svetlo“ itd. (Luk. 9, 28. 29.)

Tej plamteči pobožnosti pač naj bolj pristuje podoba, ki jo je imela na Jezusovo povelje blažena Margareta Alakok razširjati: božje Serce obdano se žarečimi žarki — obilni plameni se vzdigujejo iz njega — vse je v ognju!

Ni tedaj čudo, da so aposteljni, ki so vsaj po nekoliko poznali pobožnost Jezusovega Serca, pristopili in prosili: „Gospod, uči nas moliti!“ — Tudi mi, ki imamo tako dremotna serca za molitev, kličimo pri vsaki priliki: „Serce božje, uči na moliti!“ —

Le še o tisti čednosti naj kaj spregovorim, ki se po pravici sme imenovati krona vsih čednosti: o sv. čistosti. O tej čednosti je le ena sodba v nebesih in na zemlji, izrečena v prelepih besedah sv. pisma: „O kako lep je čist rod v svetlobi svoje čednosti; zakaj njegov spomin je večten, ker je spoznan pri Bogu in pri ljudeh.... in kronan vekomaj obhaja zmago“ (Modr. 4, 1. 2.). Tedaj smemo tudi krono, Jezusovi serčni lepoti postaviti z besedo:

Jezusovo Serce je najčištejše deviško Serce. Od njega in po njem smo se še le naučili prav čislati in po vrednosti ceniti lepoto te čednosti in pa — ljubiti jo. V svoji pridigi na gori je Jezus zaklical: „Blager si jim, kateri so čistega serca, ker Boga bodo gledali“ — in njegovo deviško Serce si je pridobilo brezštevilne verste poslušnih učencev in učenek, ki so zvesto poslušali in izpolnjevali ta njegov glas. Deviška čistost je bila zdaj občudovana in ljubljena z nekim plemenitim kerščanskim ponosom. Cerkveni učeniki vsih stoletij nam pripovedujejo, kako je cvetla prekrasna ta cvetlica Jezusovega Serca po vsih deželah in po vsih

pokrajinah. Rastla in cvetla je v sredi zločnosti in bogastva kraljevih palač, pa tudi v pomanjkanju in vboštvu naj revnišega življenja; v sredi mestnega šuma je našla svoj prostor in še bolj v samotnih puščavah in mej tihim samostanskim zidovjem. Sploh vsi naj boljši kristijani — svetniki — so bili prepričani, da boljšega in ljubšega Jezusu nič ne morejo darovati, kaker če mu darujejo svoje čisto serce.

In da mu je deviška čistost res mej vsemi čednostmi naj ljubša, je nam Jezus mnogoverstno pokazal v svojem življenju. Za Mater si je izvolil Devico, ki je kaker jutranja zarja vsa lepa, kaker lilija čista in brez vsakega madeža. Enako si je za svojega rednika in variha odbral pravičnega moža sv. Jožefa, zato ker mu je bilo znano njegovo deviško serce. Božje Dete pestovati in objemati so smele le čiste roke; Sin božji je hotel počivati le na deviškem sercu. Le s čistostjo posvečen kraj je mogel biti njemu prijetno stanovanje.

Tudi sv. Janeza Kerstnika, ki mu je pot pripravljaj in tako v tesnejšo zvezo ž njim stopil, je že pred rojstvom očistil in hotel, da daleč od ljudi v puščavi spokorno preživi svoja mlada leta v čistosti in pobožnosti. Zato ga pa tudi posebej hvali pred ljudmi, njega, ki ga je že prerok Malahija (3, 1) Angelja imenoval.

Prav posebno pa je ljubil Jezus sv. Janeza evangelista in mu nenavadne milosti delil. Po njem je hotel vsim pokazati, kako neizrečeno ljuba je njegovemu božjemu Sercu detinska čistost. Dal mu je ime, po katerem se od vsih družih stvari loči celo od angeljev: ljubljene c Jezusov, učenec, ki ga je Jezus ljubil. Sv. Janez je mej aposteljni naj dalje živel, spisal je zadnji evangelij, zadnje prerokovanje, je takorekoč kronal Jezusovo delo na zemlji. Vzel ga je seboj na goro Tabor, da je bil priča njegovega veličastva, vzel pa tudi na vert Getsemani, da je videl njegovo smertno britkost, kaker bi ga hotel imeti tu in poznej na Golgati pred križem za tolažbo. Pri zadnji večerji je slonel na njegovih božjih persih, in kar je bilo še družim skrivnost, je njemu — serčnemu prijatelju natihoma povedal, kedo ga bo izdal. Vsi drugi so bili martrani in so vmerli marterniške smerti, njegovega deviškega telesa pa ni smela končati nobena martra. Tako je hotel Jezus in mu je tudi že naprej povedal, ko se je bil aposteljnem prikazal na bregu galilejskega morja: „Ta pa hočem, da tako ostane, dokler ne pridem.“

Naj genljiviše pa mu je pokazal Jezus svojo ljubezen takrat,

ko je vmiral na križu. Jezus ni imel ničesar več na svetu; tudi njegovo življenje je bilo že pri kraju: imel je pa še svojo preljubo Mater; v njej je bilo takorekoč združeno vse posestvo na zemlji — njegov zaklad. In glejte! deviški Janez je tisti srečni, ki sprejme od vmirajočega Jezusa ta neprecenljivi zaklad: „Sin, glej, tvoja mati!“ glej vse, kar imam, ti dam, tvoje naj bo!

Ko je pa Jezus zapustil zemeljsko puščavo in v nebesa šel, tudi tam v nebeških višavah ne najde nič ljubšega, kaker so nedolžne device. Svojemu ljubljencu Janezu je razodel, da so mu naj bliže tisti, ki se na zemlji niso omadeževali, da ga v belem oblačilu prepevaje spremljajo.

Tako ljubi in plačuje Serce Jezusovo deviško nedolžnost in ravno s tem kaže, da je samo naj čistejše, — svitlo, kaker sonce. Zato je hotelo, da naj bo njegova podoba sè žarki in plameni obdana, ker čistejše reči ni na zemlji, kaker ogenj.

Čeravno je Jezus sv. Janeza tolikanj ljubil, vendar ni njemu izročil ključev svojega kraljestva, ampak Petru. K temu hočem le tole opomniti. Sv. Cerkev stoji na dveh stebrih: na stebrih resnice in svetosti. Če je Peter steber resnice, se mi zdi, da je sv. Janez steber svetosti ali pobožnosti in ljubezni božje. Za Petra je Jezus molil, da ne jenja njegova vera; Janezu pa je dal okusiti tako tesno zvezo sè svojim presvetim Sercem in z Marijnim, da glas molitve združen z najsvetejšim Sercem Jezusovim in Marijnim mora predreti oblake in priti do božjega sedeža.

Deviškemu Janezu, ki je slonel na Jezusovih persih in bil ljubljenec njegovega Serca, se imamo zahvaliti, da nam je po njem Zveličar Marijo zročil za Mater. In v tem se tako lepo strinja pomen prelepe bratovščine: Naša ljuba Gospa presvetega Serca. Jezusovo deviško Serce nam je na križu po Janezu darovalo Serce svoje Matere; in zato nam je zdaj po Marijnem Sercu naj krajša in naj gotoviša pot do Jezusovega presvetega Serca.

* * *

Aleksander Veliki, naj mogočniji vladar starih časov, si je bil v vojski pridobil veliko Perzijansko kraljestvo. Veliko mu je bilo na tem, da bi si še ljubezen premaganih pridobil. Kaj stori? Perzijansko priprosto obleko obleče, tako, kakeršno so tam ljudje nosili. — Enako je storil Jezus Kristus, ko si je hotel ljubezen naših sere pridobiti. Zapustil je nebeški raj, preselil se je v zemeljsko puščavo, in je popolnoma sprejel našo

obleko, t. j. podoben nam je postal o vsih rečeh, razen greha. In da bi res do vsih, — prav do zadnjega človeka segla njegova ljubezen, ni sprejel vladarske ali imenitne obleke, ampak hlapčevsko podobo je sprejel, kakor nam njegov apostelj pripoveduje, ter v naj priprostejših okoliščinah živel.

Sv. Janez piše: „In Beseda je meso postala in je mej nami prebivala.“ Jezus je sprejel n o g e, da je vse kraje svoje domače dežele obhodil, takorekoč vse svoje posebej obiskal; sprejel je r o k e, da je povsod dobrote delil, povsod blagoslavljal; sprejel č l o v e š k o g o v o r j e n j e, da nas je mogel podučiti in nebeške zaklade nam popisati; sprejel je o č i, da jih je za nas proti nebu povzdigoval v naj pobožniši molitvi ter jokal se ž njimi. Pa kaj bi dalje našteval, ko lahko vse ob kratkem povem: sprejel je č l o v e š k o s e r c e, da nam je mogel p o k a z a t i, k a k o z e l o n a s l j u b i.

Pa tudi zato je sprejel človeško serce, da bi nam s tem najsvetejšim božjim Sercem pokazal, kakšna morajo biti naša serca, da nas bo mogel ljubiti, da nas bo mogel svoje večne nebeške sreče deležne storiti. V Jezusovem presv. Sercu — to smo že rekli — so bile najboljše človeške lastnosti združene z božjimi lastnostmi. In t o n a j s v e t e j š e S e r c e j e l j u d e m p o k a z a l i n z a k l i c a l: „**O d m e n e s e u č i t e!**“

In Zveličar ni zastonj govoril. Od vsih strani so hiteli pridni učenci in marljive učenke skupaj: mladi in stari, bogati in revni, učeni in priprosti — vsi kateri so dobre volje, in pri Jezusovem Sercu so se učili in naučili pobožnosti, ponižnosti, poterpežljivosti in krotkosti, deviške čistosti, kerščanske ljubezni, junaške serčnosti in stanovitosti.

In mej tem učenjem — o blager si jim — postali so svetniki!

Kaj pa mi?

* *
*

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas! (100 dni odpustka vsakokrat, Pij IX, 26 jun. 1867.)

Nova zveličana.

2. Zveličani Humil Bizinjanski.

Zveličani Humil se je rodil v južnem delu Laške dežele, v mestu Bizinjano, ki je blizu Kozence v severni Kalabriji. Stariši njegovi so bili Janez Piroco (Pirozzo) in Junipera Džardino, ne sicer bogata, pa toliko bolj pobožna zakonska. Svojega sinčka sta dala kerstiti na ime Luka-Antona. Dete je Bog za se odločil, kaker se je videlo že prva leta njegovega življenja. Sesati ni hotelo nigdar več ko dvakrat po dnevi in enkrat po noči. Ako je jokalo, so mu pokazali kakšno podobo Jezusa križanega, ali neomadežane matere Marije, pa se je vtolažilo. Ko je bilo staro tri leta, mu reče nekega dne oče: „Moj sin, angelci v nebesih prepevajo neprenehoma Bogu: svet, svet, svet!“ Ko to sliši, poskoči dete od veselja, pogleda resno očeta in začne peti angeljsko pesen, in od tedaj jo je prepeval noč in dan. Pomenljivo je tudi to, da se ni dal vtolažiti, kaker navadno drugi otroci, z denarjem, ki se jim da v roke, ampak on, ko je videl denar, je jokal in kričal, kaker bi bilo kaj silno hudega. Tudi, ko je odrasel, ni poznal vrednosti denarja.

Pa ne le dobri stariši so skerbeli marljivo za svojega sinu, tudi je gledal nanj neki moder duhovnik ter ga vodil po poti pobožnosti. Vsaki dan je bil navadno pri sv. maši, trikrat na teden se je ostro postil ob kruhu in vodi, iz hiše ni šel nigdar brez dovoljenja in blagoslova starišev in da bi jim ne bil prej nog poljubil. Ko je na polju živino varoval, si je naredil dostikrat lesen križ ter je pred njim goreče molil in premišljeval Kristusovo terpljenje. Zvečer se je bičal do kervi. Vsaki praznik je pristopil iz velikega spoštovanja bosonog k mizi božji. Vsi so ga imenovali svetnika in Bog je poterjal s čudeži vernega ljudstva glas. Neki njegov sorodnik je bil bolan na rokah in na nogah; on ga je prijel za roko in ozdravil je ta hip.

Ko je bil pobožni mladenič v 18. letu, prosi Boga razsvetljenja, kateri stan naj bi si izvolil, da bi mu mogel bolj dopasti ter se gotoviše zveličati. Priporočil se je za to tudi svetnikom, zlasti prečisti Devici Mariji, katero je goreče častil in ljubil. Nekega dne sliši na paši trikrat zaporedoma ta-le glas: „Luka Anton, jaz hočem, da ti meni služi.“ Ravno ta glas in ob ravno tisti uri je sli-

šal tudi njegov izpovednik, kateremu je bilo razodeto, da ima stopiti mladenič v frančiškanski red, vendar še le čez devet let hudega bojevanja.

Devet dolgih let je moral torej čakati in vojskovati se. preden so se mu želje izpolnile. Mati in sestre so si na vso moč prizadevale, da bi mu omajale terden sklep, ali vse je bilo zastonj, njegova stanovitnost se ni dala premagati. Pervi dan meseca kimavca leta 1608, v 27. letu svoje starosti, je stopil v red bratov reformatov svetega Frančiška ter sprejel ime brat Humil.

V redu je že prvo leto tako napredoval v popolnosti, da je bil ne le tovarišem, ampak tudi starišim bratom v zgled. Pa tudi Bog je večkrat očitno pokazal, kako ljub mu je ponižni mladenič. Nekega dne mu reče učitelj novicev na vertu: „Ali slišiš tistega ptička, ki tako prijetno poje na drevesu? Ako bi znal ti tako ponižno slušati, kaker kaže tvoje ime, bi šel ter mi berž prinesel tistega ljubega ptička“. Brat Humil steče pod drevo in pokliče ptička; ta mu prileti na roko in on ga nese očetu učitelju. — Ali čujte, kaj se je zgodilo bratu Humilu ob koncu novicijata. Vbožček ni imel dobre glave; zelo slabega spomina je bil. Novici pa morajo marisikaj znati, preden obljube delajo, zlasti kerščanski nauk in vodilo, katero hočejo izpolnjevati. Bližal se je dan, ko je tudi on imel prestati o tem natančno izpraševanje; ali nič ni imel v glavi, še tisto, kar se je s trudom naučil, se mu je naposled vse razkadilo. Kaj stori? Prej ta večer, ko je mislil, da že vsi bratje spijo, gre v cerkev ter tam pred podobo matere božje goreče moli rekoč: „Mati presveta, bratje mi nočejo dovoliti, da bi delal obljube, ako ne znam vodila in kerščanskega nauka. Jaz se že tudi spoznam nesposobnega; ali ti dobro veš, da sem se tebi izročil; stori tedaj z menoj, kar hočeš“. Marija mu s podobe hitro odgovori: „Nikar se ne boj, moj sin, ker bo moja skerb, da te potolažim“. — Drugo jutro so se pri izpraševanju vsi čudili lepim odgovorom brata Humila. Oče gvardijan pa je bil prejšnji večer tudi v cerkvi ter je slišal molitev Humilovo in odgovor Marijin; on je potem vse razodel. — Četerti dan meseca kimavca leta 1610 je potemtakem vpričo bratov in škofa Polikasterskega brat Humil Bogu slovesno obljubil vedno pokorščino, čistost in vboštvo.

Od zdaj na dalje je še z večo gorečnostjo napredoval v popolnosti. Ko je opravljal najponižniša dela samostanska, kopal na vertu in živeža prosil od hiše do hiše, so vse njegove misli bile vedno pri Bogu in nebeških rečeh.

Iz goreče ljubezni, ki jo je imel do Boga, pa je izviral enako goreča ljubezen do bližnjega, kateremu je rad pomagal na duši in na telesu, koliker je mogel. Za sveto čistost je tako skerbel, da je bil videti kakor angel v človeški podobi. Dosegel pa je to milost zlasti z gorečim čaščenjem Marije Device in z ostrimi spokornimi deli, s katerimi je v podložnosti ohranil svoje meso. — Ljubezen do najostrejšega vboštva mu je bila tako rekoč prirojena; ponižnost njegova je bila toliko, da ga je bilo strah pred vsako častjo, ki bi se mu bila izkazala, ter je sam sebe imenoval največega grešnika. Nekega dne se mu je vzkazalo, naj sleče kuto ter do pasa nag in z verjvo okoli vrata gre po mestu Bizinjanu ter kliče: „Jaz sem hudoben kristijan“. Brat Humil to natanko tako stori.

Ali Bog, ki ponižne povikšuje, je povzdignil tudi tega svojega zvestega služabnika z obilnimi darovi svoje milosti. Dasiravno se ni učil, vendar je bil razsvetljen z nebeško svetlobo, ter je tudi najučenejšim možem kazal pot, ki pelje v zveličanje. Spoštovala sta ga in rada posvetovala se ž njim celo sveta očeta papeža Gregor XV in Urban VIII.

Kakor pa je Bog posebno ljubil brata Humila, tako ga je peklenski sovražnik neizrečeno čertil. To se je večkrat očitno pokazalo. Mi hočemo tukaj natančneje popisati le en sam prigodek. Humil je bil negdaj hudo bolan, ter je ležal po volji svojih predstojnikov na svoji vbogi postelji. Neko jutro se odprejo vrata in v celico stopi človek, ki je bil popolnoma podoben samostanskemu zdravniku. Brat Humil ga pozdravi: „Hvaljen bodi Jezus in Marija“. Dozdevni zdravnik se vsede, pa odgovori hitro: „Ako hočeš, da bova prijatelja, ne izgovarjaj mi več teh imen.“ Bolnik se berž domisli, s kom ima opraviti, skoči naglo iz postelje, zgrabi moža za persa ter pravi: „Po moči teh presvetih imen Jezusa in Marije mi povej, po kaj si prišel sem?“ In ne čakaje odgovora nadaljuje: „Ker si že prišel, zapovem ti v imenu Jezusa Nazarenskega in Marije Device njegove matere, da mi povedi, kaj ti je naj bolj zoperno.“ Hudobni duh molči ali Humil ga sili: „Ti mi moraš povedati po moči imen Jezusa in Marije“. Tako v zadrego pripravljen odgovori hudič: „Jaz ti bom povedal, ali ti ne smeš nikomer razodeti; varuj se dobro, ker če prelomiš skrivnost, jaz ti bom napravil, da boš terpel najgrozovitiše martre“. In brat Humil: „Ti ne boš napravil nič, kakor kar ti bo dovolilo božje veličastvo“. Nato začne hudobni duh: „Dvoje mi je naj bolj zoperno. Pervo je, ko vidim, da se mi izterga iz rok duša, ki je bila že mnogo let v

moji oblasti, ter sem se na vso moč trudil, da bi mi ne ušla; in ako bi imel kaj moči čez tistega izpovednika, ki mi jo vgrabi sè sveto odvezo, naenkrat bi ga raztergal. Drugo pa, kar mi je naj bolj zoperno, je opominjevanje grešnika, ki že hodi iz slabega v slabše po poti greha, da naj zapusti slabe prilžnosti in da naj se spreoberne; in ako bi mogel, bi raztergal na tisoč koscev tistega, ki ga opominja, da naj to stori.“ Tako je govøril hudobni duh. — Brat Humil gre naglo vse to povedat bratom, ter opominja mašnike, naj se ne vtrudijo v spovednici. Ko se verne v izbo, precej vidi pred seboj hudobo, ki se zadere nad njim z veliko jezo: „Dobro, ker nisi znal deržati besede, ti jo bom napravil, da boš poskusil peklenske kazni“. In v tem trenutku se mu odpre pod nogami strašno brezno, polno grozovitih marter; na to zgine peklenski duh in izba ostane napolnjena z neprenesljivim smradom.

Da bi ozdravel, so ga poslali predstojniki iz Rima, kamer je bil prej prestavljen, v domovino njegovo, v Bizinjan. Ali zastarela bolezen se ni dala premagati nobenemu zdravilu. Okoli en mesec pred smertjo ga najdejo bratje na vertu v neki votlini v nezavednosti ležečega na tleh; merzel pot ga je oblival, govoril ni nič, niti dihal in oči je imel zaperte. Prenesejo ga naglo v celico. Čudno se je zvijal, videti je bilo, da mora strašno terpeti. Prosil je Boga, naj mu da 7 dni pred smertjo terpeti peklenske martre. In res, Bog ga je vslišal. Konec sedmega dne izgovori sveti imeni Jezus in Marija, in kaker je sam povedal, nehale so bolečine. Od zdaj na dalje je zdihoval le po svetem rajju. In ni čakal dolgo. 26. listopada leta 1637, ko je bilo pri konventualni maši ravno povzdigovanje, je zdihnil blaženi redovnik sè svetim križem v rokah nevermerjočo dušo, v 55. letu svoje starosti.

Ko je ležal na parah, tergalo je ž njega pobožno ljudstvo oblačilo za spomin, da so ga morali večkrat preobleči. Pokopal ga je sam škof. Na njegovo priprošnje so se zgodili, kaker prej v življenju tako tudi po smerti mnogi čudeži.

Pot na sveto goro Alvernijo.

(Konec)

Na mestu, kjer stoji zdaj kapelica sv. Magdalene, je bil nedaj tisti šotor, ki sta ga postavila brata, poslana na goro od sv.

Frančiška. Ko je on sam za njima prišel, sta ga peljala v ta šotor, ki mu pa ni dopadel, ker se mu ni zdel zadosti samotni in za molitev pripraven. Vendar je pozneje večkrat hodil notri moliti in pokoro delati. Tukaj se je prigodilo, kar se bere v I. letniku „Cvetja“ str. 359. 4. pogl. Kamen, na katerem je sedel Jezus Kristus, je bil Frančišku v visoki časti. Imenoval ga je „altar božji“; njegovi bratje pa so mu rekli „kamen obljube“ ter so dali vsekati vanj sledeče besede: „Miza sv. Frančiška, na kateri je imel čudovite prikazni, katero je oblihl z oljem in blagoslovil rekoč: To je altar božji“. Pred tisto prikaznijo Kristusovo je bil sv. Frančišku ta kamen namestu mize. Potem so ga hranili bratje več ko 200 let v zakristiji mej drugimi svetimi ostanki; ko so pa celico ali šotor spremenili v kapelico, prenesli so kamen vanjo in ga vzdali v steno, da ga je sleherni lahko videl. Naposled so ga položili škof aréški leta 1719 na altar, na tisto mesto, kjer leži pri sv. maši hostija in stoji kelih. Rekli so namreč da kamen, na katerem je sedel Jezus Kristus sam, ne potrebuje nobenih ostankov svetnikov v sebi in nobenega družega posvečenja za altarni kamen.

Nadalje se je zgodilo tukaj tudi, kar se bere v II. letniku „Cvetja“ str. 44. pogl. 3.

Imenuje se ta kapelica po sv. Magdaleni zlasti zato, ker se je ta svetnica v njej večkrat prikazala bl. Marijanu Luškemu (da Lugo). Pravi se ji pa tudi kapelica kardinalova, ker počivajo v njej kosti nekega kardinala, grofa Galeota Tarlati.

Nad to kapelico so pozneje sezidali še drugo, ki je posvečena sv. Petru Alkantarskemu.

Od tod smo šli po stopnjicah dolu na planjavico, obdano od vseh strani od divjih, razpokanih in razterganih pečin. Dve mej temi pečinami ste zlasti čudni. Ena stoji ravna, kaker zid, druga pa, dolga kakih 13 metrov in pol, molí proč od one tako, da se je le z ozko stranjo derži ter dela strop, le na eni strani podpert. Groza je stati blizu nje, ker je videti kaker bi se morala vsaki čas odtergati in zgruditi na tla; zakaj na prostem koncu je široka skoraj 5 metrov in pol, na onem, kjer se derži, pa še poldrugi meter ne. Človeku se zdi nerazumljivo, kako da je lastna teža ne odlomi. Neki protestantovski pastor, vprašan, kako si on to tolmači, po kaki moči se vzderži skala viseča, odgovori modro: „Per la volontà di Dio“ (po volji božji).

Sv. Frančišek je nekedaj Boga prosil, naj mu blagovoli razodeti, kedaj so te skale tako razpokale, in dobil je po angelju

pojasnilo, da se je to zgodilo ob smerti zveličarjevi. Še rajši je hodil po tem mej to skalovje molit in premišljevati bitko terpljenje Gospodovo.

Popoldan smo šli na najvišji kraj gore, ki se imenuje „la Penna“ (verh), ter je 1267 metrov nad morskim poveršjem. Tudi tukaj je sezidana kapelica. Stojé na robu visocih pečin, obdanem sè železno ograjo, vidiš daleč okoli. Pred teboj se v daljavi raztegujejo gore Apenine, iz katerih moli na desni, zgorej kakor odrezana, „ojstra gora“ (Monte acuto), kjer je nekedaj prebival v svojem gradu pobožni grof Albert, prijatelj sv. Frančiška. Na levi pa se razprostira lepa kazentinska dolina z mestecem Bibjena na nizkem griču.

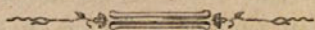
S „Penne“ smo jo krenili navzdol na levo in prišli v 10 minutah k skali brata Volka (Frà Lupo). Bere se namreč, da je stanoval ob času sv. Frančiška na gori Alverniji hud tolovaj, ki je ropal ob cestah, ki peljejo proti Umbriji in Markam. Če je vjel koga, od keterega je pričakoval za odkup veči znesek denarjev, odpeljal ga je na to goro ter ga postavil na visoko skalo, ki je stala kakor prevernjena egiptovska piramida, namreč z ozkim delom v zemlji, sè širokim pa v zraku, ločena od drugih pečin toliko, da jetnik ni mogel pobegniti ž nje. Položil je čez prepad iz desak ali tramov narejen most, peljal jetnika na skalo, potem pa most nazaj potegnil. — Ko sta prišla na goro brata, poslana od sv. Frančiška, je bil ta ropar silno nevoljen; s preklinjevanjem in pretenjem ju je skušal odgnati, ali zastonj. Molčé sta prenašala vse. Ko pride na goro sv. Frančišek, naleti kmalu, obiskovaje samotne kraje, na tega tolovaja, ki ga začne berž psovati in zasramovati. Sv. Frančišek ga ponižno poslušá in ko oni preneha, se ljubeznjivo proti njemu oberne ter ga začne opominjati in svariti. Prosi ga naj stori konec hudobijam in začne delati pokoro za svoje grehe. In glejte! volk se spremeni v krotko jagnje, pade Frančišku k nogam ter ga prosi ponižno, da bi ga spejel v svoj red, kjer bi mogel delati pokoro. Sv. Frančišek ga sprejme ljubeznjivo, mu da redovniško obleko ter ga imenuje brata Jagnje (frà Agnello). Res je potem sveto živel in v redu vmerl.

Nekoliko nižje od te skale je stala nekedaj celica bl. Janeza Alverenskega, zdaj kapelica. Prišel je ta sveti mož na goro l. 1292 ter si iz lesa naredil celico na samotnem kraju ne daleč od samostana. Tu je živel okoli 30 let v ojstri pokori, hodil pa v samostan molit duhovne ure in obedovat.

V tej celici je prejel od Gospoda velike milosti. Tu se mu je prikazal tudi sv. oče Frančišek, mu pokazal svoje rane, ter mu privolil, da se jih je dotaknil in poljubil jih.

Nekoliko višje, nad celico, si je naredil pot, po kateri se je rad sprehajal v svetem premišljevanju. Na prelepi bukvi, ki je rastla tamkaj, je obesil sv. križ. Tu se mu je prikazal Jezus Kristus (glej „Cvetja“ I. letnik, str. 327-331). Stezo, po kateri je zveličar hodil, so imeli redovniki potem vedno v veliki časti; obdali so jo z nizkim zidom, da bi ne hodile živali po njej. Okoli in okoli je zemlja obraščena, ta prostor je pa od tistega časa skoraj popolnoma gol. Bukev so ljudje v svoji silni pobožnosti popolnoma olupili, tako da se je posušila. Leta 1518 se je poderla; sezidali so na njenem mestu kapelico in vložili en kos spodnega dela tiste bukve pod altar, kjer se še zdaj vidi.

Ogledala sva s p. Pacifikom tako vse imenitne kraje te svete gore in zahvalivši se p. gvardijanu za gostoljubnost in voditelju najunemu za prijazno postrežljivost sva se odpravila. Vsa blatna sva zvečer o pozni, temni uri prišla v hospic v Korsaloni. Drugo jutro sva se s poštanim vozom odpeljala v Aréc. Od tam je šel on sè železničnim vlakom proti jugu, v Napolj, jaz pa proti severu, nazaj v Florencijo.

Življenje zveličanega brata Egidija, tovariša sv. Frančiška.

9. poglavje.

Kako je po zasluženju brata Egidija iz vic rešena bila duša prijatelja nekega brata pridigarja.

Ko je brat Egidij bolan bil, na čemer je malo dni potem tudi vmerl, je neki redovni brat svetega Dominika smertno zbolel. Ta pa je imel v redu dobrega prijatelja. Zato je rekel, ko je videl, da se bliža smerti, temu bolnemu bratu: „Brat moj, jaz hočem, da se, če Bog pripusti, po smerti k meni verni ter mi povej, kako je s teboj“. Bolnik obljubi verniti se, če bo le mogoče. Vmerla sta torej tisti bolnik in brat Egidij ravno tisti dan, in po smerti se prikaže temu živemu bratu pridigarju ter pravi: „Božja volja je bila, da naj ti izpolnim obljubo“. Ta živi pravi nato temu

mertvemu: „Kako je s teboj?“ Mertvi odgovori: „Za me je dobro, ker sem vmerl ravno tisti dan, ko se je ločil iz tega življenja neki svet brat, ki mu je bilo ime brat Egidij. Temu je dovolil Jezus Kristus zavoljo velike njegove svetosti, da sme vse duše, ki so bile tačas v vicah sè saboj popeljati v sveta nebesa. Mej temi dušami sem bil tudi jaz v velikem terpljenju, pa po zasluženju svetega brata Egidija sem rešen od tam“. In po teh besedah je hipoma izginil, oni brat pa ni razodel te prikazni nikomer. Omenjeni brat zboli in hitro začne sumiti, da ga Bog kaznuje, ker ni razodel moči in slave brata Egidija. Za tega voljo tisti trenotek skliče k sebi manjše brate, in jih je prišlo desetero; ž njimi so prišli tudi bratje pridigarji in z veliko pobožnostjo jim je gori omenjeno prikazen povedal. In po natančnem preiskavanju so našli, da sta oba ravno tisti dan šla s tega sveta.

10. poglavje.

Kako je Bog milosti izkazal bratu Egidiju in o letu smerti njegove.

Pravil je o bratu Egidiju brat Bonaventura iz Banjoreja, da mu je Bog dal posebno milost ter mu jo podelil za vse tiste, ki so se mu priporočali v tistih rečeh, ki se tičejo duše, s pobožnim namenom. Storil je dosti čudežev v svojem življenju in po smerti, kaker je očitno iz življenja njegovega.

In iz tega življenja je šel v nebeško slavo v letih Gospodovih 1252 za praznik svetega Jurija, in pokopan je v Perudži v samostanu manjših bratov.

Priporočilo.

Miloserčnosti častitih bravcev naj bodo priporočeni po povodnji tako silno poškodovani Tirolci in Korošci. „Dajte, pa se vam bo dalo!“

Popolni odpustek morejo dobiti meseca grudna:

1. vsi verni v cerkvah redov sv. Frančiška: 1., 8., 25.;
2. tretjeredniki razen teh treh dni tudi: 2., 5., 9., 12., 17., kapucinski tudi 14.; vesoljno odvezo 8. in 25.

